

pointa

PLAMEN nitra

LUKÁŠ HANČAR

Plamen nitra

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Lukáš Hančar
Plamen nitra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

● ■ pointa

PLAMEN nitra

LUKÁŠ HANČAR

Kapitola I

Zoufalý sten kostelních zvonů rušil noční klid.

Přes pozdní hodinu se chudé předměstí jen hemžilo ospalými, zpocenými a klejícími měšťany. Neměli na vybranou. Jednu z mnoha po válce vybydlených chatrčí, již město využívalo jako improvizovaný sirotčinec, zcela ovládly plameny.

Poplach byl vyhlášen rychle a dočkal se neméně hbité odezvy od většiny z fyzicky zdatných obyvatel. Než ovšem biřici z městské stráže dali všemu dobře myšlenému, ale chaotickému hemžení určitý řád, okusoval už hladový živel dva nejbližší nuzné příbytky. Byly stlučené z pochybně získaných prken a trámů a představovaly pro lidi u dna společnosti chabou a jedinou ochranu před blížící se zimou, zároveň ale také ideální kořist a potravu pro běsnící oheň, jež rychle nabíral na síle a hrozil pohlcením celého maloměsta.

Všichni to chápali, a tak každý, kdo jen trochu mohl, přispěchal s hašením nehledě na předsudky. Movití a navonění kupci, kteří obvykle trávili veškerý svůj čas uvnitř vlastního města obehnaného kamennou hradbou, stáli bok po boku prostých nádeníků. Stejně jako oni trpěli pod mocnými úderý chladného podzimního vichru, jež v takřka pravidelných

intervalech bičoval řady lidí, zatímco jim rukama putovala vědra od studní a sudů s dešťovou vodou. Bezprostřední existenční hrozba, společný nepřítel v podobě přírody, která se spikla proti nebohým, nicotným smrtelníkům, dala na moment zapomenout na vzájemné pohrdání a prezíravost mezi lidmi bohatými a chudými.

Vítr nejenže trápil často narychlo a nalehko oblečené měšťany, ale také unášel a rozséal jiskry po okolních stavbách nejhorším možným směrem: směrem k městu. Naopak bouře, kterou obdobný vichr někdy zvěstoval, stále ne a ne vypuknout. Těžká mračna halila oblohu a skrývala svit měsíce i hvězd, jinak ale prozatím mlčela a zarputile odmítala vyslechnout tiché prosby nedobrovolných požárníků žadonících o spásný déšť.

Hašení už bylo v plném proudu, když ze dveří hořícího domu vyběhla malá romská holčička. Dívka se ani na moment nezastavila, hned udělala krátký, neohrabaný oblouček a rychlými krůčky bosých nožek přiběhla k měšťanovi, jenž stál na konci jednoho z řetězů lidí nejbliže k ohni. Děvčátko ho chňaplo a zatahalo za kalhoty právě ve chvíli, kdy se muž otáčel a podával dozadu prázdné vědro.

„Blanša pomoc!“

Měšťan si přebral vědro jiné, tentokrát plné, otočil se a vychrstl ho na plameny. Přestože to nezamýšlel, prudkým pohybem holčičku srazil na zem. Místo omluvy na ni však pouze štěkl: „Nepleť se tady, mrně!“

Dívka si utřela nos, zvedla se a ukázala na požár.

„Blanša táá-m! Blanša pomoc!“

Měšťan si jí dál nevšímal. Holčička se obrátila a hnána nouzí řápala bez otálení za vysokým mužem s odznakem městské stráže, který stejně jako ona před chvilkou ukazoval na požár a udílel přitom rozkazy nově přibíhajícím obyvatelům města.

*

Nezvládneme to, pomyslela si Katka. Zpocené kadeře, které mladé léčitelce vmetl vítr do tváře, si tak tak stihla odhrnout a už zase musela posílat prázdné vědro zpět směrem ke studni.

S tímhle vichrem lehne popelem celé předměstí, nedej Paní, celé –

Katka náhle zakolísala. Za ní se ozvalo dětské zakňourání: „Blanša pomoc!“

„Co?“ Překvapená Katka se otočila a shlédla na malinkatou dívku s černými vlasy. Ta ukázala na hořící sirotčinec.

„Blanša táá-m! Blanša pomoc!“

Otupělá šokem Katka sledovala, kam holčička svým prstíkem míří. Pak se pohledem vrátila k malé, která mezitím spojila ruce v prosebném gestu a třela jimi o sebe.

„Plosím, plosím...“

„U Paní!“ Katka se konečně vzpamatovala. Popadla holčičku, zvedla si ji ke krku a rozeběhla se od požáru pryč. Mezera v řadě za ní se během úderu srdce uzavřela.

Dívku její reakce zmátla. Nedala se však, zabojovala, obrátila se té paní v sevření, natáhla ručku k plamenům a znovu ji zakřičením informovala o tom jediném, na čem nyní záleželo:

„Blanša táá-m!“

*

„... někdo tě zašlápne, maličká,“ říkala Katka, když blízko brány města stavěla holčičku na schody nevelkého kostela, jenž sloužil lidem z předměstí k duchovní útěše.

„Musíš zůstat tady, ano? Já Blaničce pomůžu, neboj se!“

„Blanša pomoc...“, opakovala dívka s hlavou skloněnou k zemi. Ta velká paní na její ukazování, kde je její sestřička, nijak nereagovala a odnesla ji pryč, daleko od ní.

Katka s nebohou malou dívenkou soucítila. Obdařila ji slabým úsměvem a chtěla se otočit, ale zrovna udeřil další z té noci tak četných poryvů větru.

Děvčátko žuchlo na schod, a jakmile vítr utichl, nezbylo léčitelce než si opět odhrnout neposlušné kadeře z očí. Znovu se usmála na holčičku, příliš deprimovanou, aby se opět postavila na nohy.

„Hezky hačej, dokud se nevrátím s Blaničkou, ano? Hned tu bude!“

Hned, snažila se sama sebe přesvědčit, jak běžela zpátky k zuřícímu požáru. Sebejistota, kterou ukazovala před dívenkou, přestože nijak nehraná, ji po jediném pohledu na plameny šlehající k obloze opustila.

Hned budu zpátky, neboj, opakovala si znovu a znovu, neúprosne realitě před očima navzdory.

Aby zachránila Blanku, patrně malou sestřičku nebohého děvčátka, musela by vlézt do hořícího domu, najít ji uprostřed všeho toho pekla, a ještě se s ní nějak dostat zpátky. Jenže jak to provést? Katka si s dusivou tíhou na srdci začínala uvědomovat nedostatečnost vlastních schopností.

Byla prostou léčitelkou. No, prostou...

Za války se učila trochu čarovat. Sloužila jako zdravotnice u čarodějného praporu a jejím přímým nadřízeným byl jistý Tomáš Stránský, muž, který se na čaroděje několik let cvičil, přestože později proti vši pravděpodobnosti slíbil věrnost církvi a Svatému úřadu. Byť se zprvu ošíval, nakonec podlehl jejímu neodbytnému naléhání a naučil ji základům čarování, tedy cvičením v koncentraci vlastní životní energie. Katka nestála o umění ovládat živly, což se podle ní – ovlivněné tehdy probíhajícími intenzivními boji – hodilo jen pro válečné účely a k rozsévání utrpení. Jeho ochotu přesto vítala s radostí, jelikož její nadřízený přišel jako první mezi lidmi s čarodějným výcvikem na způsob, jak vlastní životní

energii, která se při čarování přetvářela v energii živelnou, předávat druhým ve své čisté, nezměněné podobě. Dokázal tak nejen urychlovat hojení, ale dokonce zvládl i něco, čeho by měla být schopna jen sama Paní mučednice: oživit nedávno zemřelé. Právě tato dovednost lákala Katku, aby si na něm vyprosila cvičení, jímž pak trávila ony vzácné chvílky volna, které zrovna nebyly naplněny pomáháním ve Stránského laboratoři nebo v nemocnici při péči o nekonečný přívál raněných.

Koncentrovat sílu potřebnou k čarování tak dokázala. Dokonce ze čtveřice živlů disponovala citem právě pro Vodu, což se zrovna nyní během požáru hodilo nejvíce. Jenže... Ona se opravdu o čarování samotné – tedy využívání živlů k vlastnímu prospěchu – zkrátka nezajímala. Chtěla jen umět kouzly hojit rány a přivést k životu zemřelé, na což se nepotřebovala učit, jak dát soustředěné energii potřebný tvar, než ji vypustila ven ze svého těla. V zásadě na tom nebylo nic těžkého a Stránský jí poskytl podrobně psané instrukce, jenže ona to dosud ani jedinkrát nezkusila.

Já to nedokážu. Nesvedu to nebohé děvčátko kouzly zachránit...

Zavrtěla hlavou.

Hned! Hned budu zpátky, opakovala si znovu a znovu, čím dál podrážděněji, jak ji užíraly čím dál silnější pochyby. Nebo možná spíš předtucha nevyhnutelné budoucnosti, že svůj slib, s takovou lehkovážností daný holčičce, nemá šanci dodržet.

Hned! zakázala si takto přemýšlet.

Budu zpátky! Budu! Paní mi pomůže!

Pomůže...

*

Řídký les šuměl a plnil mysl zlověstnými představami a skrytými nepřáteli, jak víchr hvízdal a proháněl se korunami stromů.

Čarodějná velmistryně Alena Harrachová, bývalá velitelka druhého praporu zvláštních sil, stála napjatá jako struna kus od cesty a klouzala pohledem po hraně lesa, z něhož se před minutou vynořila. Snažila se spatřit nějaký, jakýkoli pohyb, který by se nedal připsat na vrub škodolibému živlu. Chyběly jí síly, aby duchem opustila tělo a najisto se přesvědčila, zda jí někdo nejde v patách, a tak jí nezbývalo než se spoléhat na stejných pět smyslů jako obyčejní lidé, smyslů v bezměsíčné noci zoufale nedostatečných. Zdálo se, že se vítr konečně dost vyřádl, a celé návrší se zahalilo do ticha.

Čarodějka ještě drahnou dobu zůstávala bez pohnutí, na konec se ale přece jen uvolnila. Chlad, na nějž na chvíli dočista zapomněla, se jí zahryznutím do těla opět připomněl, a proto si přitáhla prostý plášť blíže k tělu. Vrátila se na cestu a ještě jednou očima zkontrolovala nyní nehybný les. Pak se k němu otočila zády a pomalu vykročila k okraji nízkého návrší, které se rýsovalo ve tmě před ní. Přesto nepolevovala v ostrážitosti.

Napínala uši, snažila se zaslechnout jakýkoli hluk za sebou. Cokoli, co nezapadalo do jejího okolí, co by nějak vybočovalo z prázdnoty přírody. Uši jí však plnil jen zvuk vlastních kroků, který obavami sevřené a znavené mysli připadal hlasitý jako klapot kopyt na kamenné stezce, a občasné zakřupání úlomku větve pod nohama, což jen umocňovalo její nervozitu. Mohl totiž zakrýt hluk něčeho, co zoufale potřebovala slyšet: cval koně, blížící se běh nebo, v případě nejhorším, svist šípu. Ať se ale snažila sebevíc, nic –

Prudce se otočila a natáhla ruku před sebe.

Vše kolem ovšem mlčelo. Les, který spíš jen tušila, než viděla, i okolí prašné cesty porostlé nízkými křovinami, plevelem a ve tmě neviditelným mořem sedmikrásek.

Zase se jí to jen zdálo. Ramena jí poklesla, jak se znovu uvolnila. Únavu a nervozitu u ní začalo nahrazovat podráždění a vzrůstající zoufalství. Uvědomovala si, že propadá paranoi, přesto si nedokázala pomoci. Nutně si potřebovala odpočinout, pořádně se prospat, jenže dotěrné, duši hlodající obavy by jí asi beztak nedovolily zamhouřit oka ani v relativním bezpečí jedné z četných hospod města, které již nemohlo být...

Zbystřila. Na samém okraji vědomí něco neurčitého zaslechla. Přicházelo to...

Naklonila hlavu a jak jen dokázala, napjala uši. Ne, nepletla se. Ať slyšela cokoliv, nacházelo se to za okrajem návrší, k němuž jí už nechybělo víc než půl sta kroků.

Otočila se a dala se opět do pohybu. Podivný zvuk se jí nedařilo určit a zařadit, ale nejednalo se o prostý výplod její znavené mysli. Na moment utonul v dalším z četných náporů vichru, nicméně pak tu byl zas: ono zvláštní, tiché a pravidelné kolébání, v okolní přírodě tak nepřirozené. *Kolébání?*

Zvony, došlo jí zničehonic, co bylo původem onoho zvuku. Opravdu, kostelní zvony. Už nepochybovala. Jenže v tuhle dobu mohlo jejich vyzvánění znamenat jedno jediné: poplach.

*

Kdyby po čarodějce na návrší někdo pátral, takřka určitě by ji přehlédl.

Klečela kus od cesty a v temnu noci vypadala jen jako další z řady nehybných balvanů, které tu ledabyly ležely. Pro nezaujatého pozorovatele, jenž by ji přece jen býval spatřil, měla v očích jen těžko pochopitelnou nenávist, s níž hleděla dolů na pláň.

Na rovině se rozkládalo malé, slabě osvětlené městečko. Opíralo se o záhyb úzké říčky plynoucí krajinou a dozajista

jej ze všech stran obklopovala luka a pole, byť se to potmě nedalo s jistotou říci. Co se však přehlédnout nedalo, bylo předměstí: shluk nízkých chalup a chatrčí, které zprvu kopírovaly všechny zákruty a záhyby nepřiliš vysokých hradeb a vytvářely tak kolem nich něco, co připomínalo pokroucený prstenec. Dále od hradeb obydlí ubývalo a jak řídla zástavba, zužovalo se předměstí na třech stranách v jakési trychtýře, jejichž hrdlem byly pouhé páry domků hledící na sebe přes prašné cesty vedoucí někam do dále. Právě jeden z domů hned blízko města u dopravní tepny, po níž k jihu putovala čarodějka, zachvátil požár.

Velmistryně zírala na běsnící oheň. Skoro jako by i z dálky slyšela jeho pohrdavý smích. Nenadálý nápor jiného živlu se ovšem přihlásil o pozornost a vytrhl čarodějkou z transu, když jí vítr divže neodnesl skrovný plášť z ramen. Zaryla prsty do látky a svírala okraj přehozu, než se víchr dost vyřádl a pozvolna utišil. Jakmile se tak stalo, vzhledla k obloze. Dlouze studovala hustá mračna táhnoucí se až k obzoru, než její oči znovu přitáhly tančící plameny.

Zuřila. Zuřila, ale přesto díky dlouhými boji zocelené mysli dokázala rychlostí blesku zhodnotit své možnosti.

Byla u cíle své cesty, jenže osud se jí na poslední chvíli vysmál do tváře. Potřebovala si za každou cenu odpočinout, ale město, které skýtalo ochranu a přístřeší, tady po ránu či v poledne už taky nemuselo stát. I když to byl nakonec ještě nejmenší z jejích problémů, jež snad za ni vyřeší blížící se bouře.

Za normálních okolností, v plné síle, by si s požárem jednoho domu dokázala poradit sama. A ráda by to udělala, byť by ze sebe při takovém počínu patrně vyždímala i tu poslední kapku energie ve svém těle. Po dvou dnech beze spánku ale sotva pletla nohama a dost možná by i jediná teleportace stačila, aby zkolabovala a upadla do bezvědomí, z něhož se už

také nemusela probrat. Kdyby ji tak dole ve městě čirou náhodou někdo poznal a požádal o pomoc, nezbyvalo by jí než odmítnout, nebo jít proti všem naléháním zdravého rozumu. Snaha potlačit oheň silou vůle v jejím zuboženém stavu by pak vedla k nevyhnutelnému nezdaru, ztrátě vědomí a pravděpodobně i smrti. Otočit se zády k lidem v nouzi by ovšem zřejmě přineslo stejně fatální následky. Pochybovala, že by obyvatelé města byli schopni a ochotni tváří v tvář možnému zničení jejich domova vzít jako polehčující okolnost v úvahu její do očí bijící únavu. Nehledě na nikoli zanedbatelnou drobnost, že právě prchala před zákonem a na její hlavu byla vypsána nemalá odměna. Na první pohled dávalo větší smysl vyhnout se všem těmto mizerným možnostem, strávit zbytek noci venku, třeba i v lijáku, a počkat, až se o uhašení požáru postarají sami měšťané nebo až jim vypomůže blízcí se bouře.

Čarodějka se ohlédla k lesu za sebou. Neviděla a neslyšela nic, což ji ale nijak neuklidnilo. Byla si jistá, že ji někdo sleduje. Jenom nevěděla kdo; zda vojenští zpravodajci, Svátý úřad nebo nějací lovci odměn, jednající na vlastní pěst. Sice nikoho takového za celou dobu své cesty na jih nespatriła, přesto tušila za každým vesničanem, kupcem či tulákem, kterého na stezkách mījela a – pokud okolní příroda dovolila – širokým obloukem obcházela, agenta krále nebo církve.

Bála se usnout jen tak někde v trávě. Postarali by se, aby se už neprobrala. Někdo určitě. Byla o tom přesvědčena do morku kostí. Pokud by ovšem zůstala na jednom místě, bděla a na stráž, hrozilo by při její únavě to, že ji spánek přemůže proti její vůli. A co když bouře nebo snaha lidí dole ve městě nebude stačit a celé město nebo jeho větší část lehne popelem? Exodus jeho obyvatel ve snaze najít v chladném závěru roku nějaké přístřeší se v takovém případě zdál být nevyhnutelný, což by dost možná zkomplikovalo... určité záležitosti. To

nesměla připustit. Zároveň ale postrádala síly, aby podobnému scénáři zabránila. Vše bylo v rukou samotných měšťanů, případně vody a bouře seslané jejím milosrdenstvím.

Znovu vzhlédla k prozatím stále spícím mračnům, o jejich brzkém probuzení a obdaření země spásným deštěm však nepochybovala. Voda jen zřídka nechávala lidstvo trpět, tím spíše v případě, kdy za jejich příkořím stál její zlotřilý bratr. Čarodějka si třela čelo a dál zvažovala, co by bylo nejmoudřejším řešením, co pro ni představovalo nejmenší riziko. A znovu v ní vzplál vztek.

Stačilo jen sejít dolů! Její únava by jí ještě nakonec hrála do karet! Našla by ji a –

Zavrtěla hlavou. Místo toho čelila problému, který ji stavěl před přetěžkou volbu a nutil ji vybrat si z možností, které byly jedna horší než druhá.

Potlačila hněv a přikázala si přemýšlet. Fňukáním kvůli okolnostem, s nimiž nic nenadělá, beztak nic nezmění. Čelila problému a nezbývalo jí než najít řešení. Na ničem jiném nezáleželo. Co mohla udělat?

Zůstat venku vyloučila okamžitě. Tak moc se obávala, že pokud usne, aniž by ji někdo hlídal, neprobere se. Svatí nebo třeba i jen náhodný lapka ji najdou a podříznou. Jít dolů do města ovšem prozatím znamenalo nutnost vyhnout se jeho obyvatelům. Beztak jim neměla jak pomoci. Navíc hrozilo, že ji tady na jihu, kde celou válku sloužila, někdo pozná. Nebylo to sice pravděpodobné, ale opatrnost nikdy neškodila. Veškeré slávě navzdory znal její tvář jen málokdo, přesto nebyl důvod zbytečně riskovat.

Vstala. Rozhodla se. Řešení nakonec bylo docela prosté, jelikož ve skutečnosti nebylo z čeho vybírat. Zůstat venku nemohla, nebo to přinejmenším opravdu, ale opravdu nechtěla. Cítila stále větší tíhu tlačící na její víčka, na její vůli zůstat vzhůru. Musela se pohnout. Nechat se poznat taktéž

nepřipadalo v úvahu. Zbývalo sejít dolů a celý boj s nepřátelským ohněm sledovat zpozzdálí, ze skrytu nějaké boční uličky, jimiž bylo každé předměstí zhusta protkané.

Pokud měšťané uspějí, vyhledá léčitelku a bude tvrdit, že přišla příliš pozdě, aby dokázala s požárem něco udělat. A pokud se mýlí a ani prudká bouře, kterou svými stále silnějšími údery sliboval vítr, nebude stačit, pro ni samotnou se v podstatě nic zásadního nemění. Důležité bylo, aby se v klidu, beze strachu, a tedy pod dohledem někoho důvěryhodného pořádně prospala, na což stačilo najít léčitelku a získat její sympatie. Jestli se pak poddá spánku pod střechou chatrče, látkou stanu nebo dohledem mlčenlivých hvězd, na tom už tolik nezáleželo.

Kdyby ji dole někdo přece jen náhodou poznal a žádal o pomoc, napadlo čarodějku náhle, když sestupovala po klikaté cestě z návrší, může vždycky tvrdit, že tak učinila sesláním bouře. Proto je nyní tak unavena a více udělat nemůže, dokončila svou myšlenku. Lidé neměli ponětí o možnostech čarodějů. I ti, kteří jim během bojů stáli po boku, dosud často podléhali pověrám a propagandě církve a věřili, že čarodějové jsou schopni v zásadě všeho; že mají prsty v jakémkoli podivném úkazu, ať už povahy přírodní, nebo jiné, jenž bylo třeba nějak vysvětlit – od epidemií, neúrod a živelních katastrof až po různé náhody a změny počasí, zejména pokud patřily do kategorie pro lid nepříznivých.

Když se přiblížila na dohled k prvním tichým domům, přehodila si pro jistotu plášť přes hlavu. Šla s klidnou myslí, s obnovenou důvěrou ve vlastní schopnost čelit jakékoli hrozbě a nástraze, kterou jí rozmařilá štěstěna zkusí postavit do cesty.

Sama si to ani hned neuvědomila, ale předchozímu rozhodnutí navzdory nevstoupila do jedné z nesčetných bočních uliček, odkud mohla poslouchat a pozorovat, aniž byla sama

slyšena a zpozorována, nýbrž šla stále po hlavní tepně přímo k městu. Přímo k bijícím zvonům, přímo k požáru, jako můra lákaná sebevražednou touhou přiblížit se až takřka na dosah běsnícímu ohni, který s takovou zuřivostí nenáviděla. Ohni, který byl zdrojem její veškeré síly, zároveň však také jejím největším nepřítelem.

*

Sirotčinec byl plameny zachvácen od podlahy po střechu. Podobně tomu bylo i u sousedních, těsně přilehlých chatrčí. Katka ale jako by to ani nevnímala.

Předchozí pesimismus a chmurné myšlenky zapadly v hloubi její mysli, přestože se nyní zdály být oprávněné a ničím jiným než střízlivým a správným odhadem rychle se blížící hrozivé budoucnosti. Zcela je vytlačil a v popředí vědomí nahradil strach o jedno malé, nebohé děvčátko, uvízlé přímo uprostřed lačného a nepřátelského živlu.

Prodrala se posledním řetězem lidí, který jí stál v cestě, a stanula naproti vchodu do sirotčince. Než se ale rozhodla, co pro záchranu dívky může podniknout, sevřel jí zezadu rameno nesmlouvavý stisk seržanta městské stráže. Biřic ji otočil čelem k řadě lidí, kterou se právě prosmýkla, a strkal ji zpátky směrem k ní.

„Nemáte koho ošetřovat, má paní? Tak se postavte támhle!“

„Pusťte! Povídám, pusťte mne!“ Katka se mu vyškubla a pokračovala: „Uvnitř zůstalo nějaké děvče!“

„A co s tím tak asi zmůže?“

„Musíte ji dostat ven!“

„A jak asi?!“ zajímalo s přízemní a praktickou přímočarostí uvažujícího seržanta. Pochopení pro svou neochotu zkusit udělat alespoň něco pro záchranu malé holčičky ale u Katky nenašel. Stejně tak se nedočkal žádné odpovědi.

Léčitelka se místo toho zahleděla do praskajících plamenů a mimoděk prsty promnula náhrdelník tvaru přesýpacích hodin, který jí visel na krku.

Uvědomovala si riziko, nebyla hloupá. UVědomovala si bolest, kterou by utrpěl každý, kdo by se byť jen přiblížil ke dveřím hořícího sirotčince. A uvědomovala si pramalou šanci, jakou kdokoli z prostých smrtelníků měl při záchraně nebohého, plameny uvězněného děvčátka. Odmítala ale stát stranou a zbaběle se vzdát předem, aniž se alespoň pokusila dívku ohni vyrvat. Víra, víra silná a upřímná, do ní vlila novou sílu. Zatvrdila se, pustila svatý symbol církve, krátce a s neskrývaným pohrdáním pohlédla seržantovi do očí a vykročila k hořícímu domu. Tedy, zkusila to.

Seržant ji bez nejmenší námahy a ohledů znehybněl.

„Tak na to zapomeňte, má paní.“

„Nechte mne!“ V ocelovém sevření o víc než hlavu vyššího biřice sebou Katka zmítala s marností ryby probodnuté harpunou.

„Nenechám. Máte kuráž, to jo. Ale jste taky úplně blbá, jestli si myslíte, že uvnitř máte sebemenší šanci. Kuráž obdivuju, ale blbost podporovat nehodlám,“ dokončil a pustil ji. Zároveň ji obešel a postavil se mezi ni a hučící oheň.

„Znova se ptám,“ pokračoval už smířlivějším tónem, „chcete pomoci? Tak se postavte do řady. Uvnitř už stejně není jak ani komu...“ otočil se k požáru, zhodnotil situaci a pokýval hlavou, ujištěn správností svého úsudku.

Katka se na něj mračila. Nejevila sice snahu jej poslechnout, ale ani obejít, a tak se biřic vrátil ke své předchozí práci: řvaní a klení na rozespálé měšťany, aby jim tak poskytl dle svého názoru nenahraditelné vedení a motivaci. Stále ale mladou léčitelku po očku sledoval. Zbytečně.

Předchozí odhodlání Katku opustilo stejně náhle, jako ji před okamžikem zaplavilo. Nahradilo je zoufalství. Jako vždy,

když se tak stalo, uchýlila se k bezpečí modlitby a k prosbám Bohyně o pomoc.

Pomoz nám, má Paní! Prosím pomoz!

Slzy jí zalily oči. Stála takřka na dosah natahujících se plamenů a snášela – nebo spíš nevnímala – jejich sálající žár.

Znenadání udeřil další nápor vichru, nejmocnější a nejdelší za celou už tak dost mizernou noc.

*

Čarodějka kráčela ulicí rovnoběžně s řetězem lidí, který vedl k jedné z nejbližších studní. Slyšela halekání měšťanů. Slyšela i praskání a hukot plamenů, stejně jako monotónní bití zvonů dál za hradbami. Slyšela, ale neposlouchala. Nevnímala snažení všech obyvatel města – kvůli nenadálému probuzení unavených, jako byla ona sama – a nestarala se o ně. Celou její pozornost přitahoval nenáviděný živel, který zcela ovládl jedno ze stavení a nyní se jako každý vládce jal rozšiřovat své panství, co nejvíc jen svedl.

Jako v transu šla stále vpřed. Ostrými lokty si udělala mezeru mezi lidmi a protáhla se druhým z řetězů lidí, jenž se táhl napříč ulicí. Nijak si nevšíkala nadávek na svou adresu. Tady, přímo naproti hořícímu domu, na samé hraně vědomí oheň slyšela. Nikoli jen jeho hukot a praskot, ale i za nimi skrytý výsměch, výsměch marné snaze prostých smrtelníků zkrotit a zadusit ho. Vnímala jeho neskrývané pohrdání jejich pokolením a čarodějkou obzvláště, jejíž přítomnost cítil stejně jasně jako ona jeho rozpoložení, nenávist a aroganci. Nic si nedělal z toho, že velmistryně mu onu nenávist i posměch, pohrdání i pocit nadřazenosti oplácela stejnou mincí a se stejným zápalem.

Ubohá špíno, hučelo jí v hlavě. Čarodějka zkrivila rty v démonickém úsměvu, oči přikované k plamenům před sebou.

Trapný, bezmocný slabochu, vracela mu bez váhání.

To ty se krčíš a třeseš strachy, smál se jí. Vstup do mého světa a já ti ukážu, kdo z nás je bezmocný. Kdo z nás dvou je slaboch.

Nesuď druhé podle sebe, hlupáku. Nejsme tak tupí jako ty.

Odpovědí jí byl přezíravý smích.

Nezájem ohně pokračovat ve vzájemných urážkách ji vrátil do reality. Znovu si začala uvědomovat své nejbližší okolí, křik lidí všude kolem a rázem se přestala usmívat.

Proč jsem sakra lezla doprostřed všeho toho bordelu. Možná nakonec jsem tupá jako ten –

Rozhlédla se. Hledala cestu pryč ze středu dění. A v hemžení kolem si jen pár kroků od sebe všimla druhé osoby, která se v hašení nijak neangažovala, a proto svou nečinností vyčnívala jako kostelní věž nad okolními domy. Mladá, drobná a podezřele povědomá dívka stála otočena bokem kus před ní, ještě blíže ohnivé výhni než čarodějka sama.

Velmistryně si s hrůzou uvědomila, na koho se dívá, a ihned se otočila, aby se ztratila z dohledu, než si jí léčitelka všimne.

Krávo blbá! nadávala si. *Jestli mne teď uvidí, bude chtít pomoci a já –*

V té chvíli se se škodolibostí sobě vlastní připomenul vítr, druhý z živlů, jenž sice jen málokdy, ale zato s duchaplnou cílevědomostí zasahoval do osudů a záležitostí lidí. Živel smrtelníkům nikoli nepřátelský, přece však ve své rozvernosti jen málo předvídatelný a zřídka vítaný.

*

Lidské řetězy se prohnuly a zavlnily, když do nich jako beraňidlo udeřil vichr. Některým z měšťanů vypadla vědra z rukou. Ta plná se rozlila do prachu ulice, prázdná se odkutálela

k chatrčím naproti požáru. Katka byla nepolevující smršť tlačena proti své vůli dozadu, pryč od požáru, a tak se k vichru obrátila zády a se schýlenou hlavou se zapřela patami do země. Když se vítr dost vyřádil a pozvolna utichl, odhrnula si dlouhé vlasy z očí a zvedla pohled přímo před sebe. Na obdobně nevysokou a štíhlou mladou ženu, jako byla ona sama.

Chvíli s otevřenou pusou zírala na velmistryni Harrachovou, svou bývalou nadřízenou z nedávno skončené války, která se tu – Paní ví, jak a kdy – objevila. Zalila ji euforie.

Paní ji vyslyšela! Soslala svým ovečkám v nouzi nejvyšší pomoc, pomoc vůbec nepovolanější!

Hned se k čarodějce rozeběhla.

*

Paráda, pomyslela si čarodějka, když viděla, jak k ní běží nadšená Katka. *Vážně díky, větře*, vyslala kletbu směrem k otravnému živlu, přestože vinit mohla jen sebe samu, že jí zvědavost, nebo spíš zuřivá nenávisť k ohni nedala, aby se k němu nepřiblížila a alespoň párkrát ho neurazila, okolnostem navzdory.

Přehodila si plášť, jež jí vítr málem odnesl, znovu přes hlavu, byť to nyní považovala za zbytečné. Každou chvíli si na ni lidé začínou ukazovat. Byla si jistá.

Ale mýlila se. Pozornost měšťanů byla zcela obrácena k ohni. K boji s ním; boji, jež si nemohli dovolit prohrát.

Velmistryně se jala nadále nepokoušet štěstí, využila nabídnuté příležitosti a protáhla se první škvírou mezi domy, kterou zahlédla, pryč z hlavní ulice.

*

V boční uličce to smrdělo močí a čert ví, čím ještě. Když si sem místní nešli ulevit, vyhazovali zde všelijaké odpadky.

Čarodějka sotva zalezla za hromadu harampádí, tvořenou povětšinou polámanými a shnilými prkny, když ji Katka dostihla.

„Velmistryně! Vás nám seslala sama Paní!“

„Víc řvát nemůžeš?! Chceš, aby mne chytili?“

„Musíte nám pomoci!“ Katka sice ztlumila hlas, ale nepřestávala trvat na svém. Velmistryně ji nenechala říci víc.

„Tak já musím?!“ zavrčela.

Vzteky v ní nevyvolávala jen majetnická lehkovážnost, s níž se léčitelka dožadovala nesobeckého využití jejích schopností a služeb ve prospěch zcela cizích a dost možná nepřátelsky naladěných lidí, ale také fakt, že nevěděla, jak se nyní z celé věci vymluví. Katka sloužila celou válku jako pomocná zdravotnice u její jednotky čarodějů a moc dobře věděla, co velmistryně a její kolegové dovedou. Umění vyvolat na přání bouři k jejich schopnostem nikdy nepatřilo.

„Musím se tak akorát vyspat...“, dokončila pomalu a tiše. Netušila, jak se z této šlamastyky dostane.

„Ale... Ale uvnitř zůstala nějaká dívenka!“ zoufale naléhala Katka.

Velmistryni svitla naděje. Když se jednalo o požár natolik rozsáhlý, bylo mnohem jednodušší držet si oheň chvíli od těla, než jej pouhou myšlenkou potlačit a nakonec zcela uhasit. Sice bude muset vstoupit do té výhně, ale pokud se nebude zdržovat, snad bez potíží vyvázne i při své současné únavě. Ani ji ale nenapadlo činit tak zadarmo. Vůbec však nepochybovala, že léčitelka bude ochotně souhlasit s jejími podmínkami.

„Mám riskovat život? Jsi ochotná riskovat svůj?“

„Ovšem!“ vyhrkla bez váhání Katka.

„Dostanu tu holku ven. A ty mne za to ukryješ.“

Katka o překot přikyvovala, aby si čarodějka ještě vše nerozmyslela. Ta mezitím pokračovala:

„Neručím ale nijak za to, že bude živá! A s ohněm taky nepomohu. Na to nemám sílu. Snad déšť –“

Katka ji nenechala dokončit. Chytla ji za ruku a táhla zpět na ulici.

„Prosím, pospěšte si.“

Čarodějka se jí vysmekla. „Nemůžu pak přece jen tak vylézt předním vchodem! Budu se muset portnout... Jenže kam?“ uvažovala o překot nejen o cíli teleportace, kterou hodlala z požáru uniknout, ale i o případných následcích. Šlo sice o vcelku prosté kouzlo, ale také vyžadovalo nemalou dávku životní energie, které se jí v jejím současném bídém stavu zoufale nedostávalo.

Asi nebude problém, říkala si nakonec. Bývala jsem i vyždímanější. Kolaps snad nehrozí a na ničem jiném beztak nezáleží.

„Bydlím v domě hned vedle kostela,“ ukázala Katka k městu. „Počkám tam na vás. Běžte už prosím!“ dožadovala se. Strachem se jí přitom lámal hlas.

Čarodějka přikývla, byť stále trochu váhala. Když se ji ovšem léčitelka jala znovu postrkovat směrem na ulici, už se nevzpírala.

Na rohu vyhlédla velmistryně z uličky a zadívala se směrem k městu, kde se někde nacházel Katčín dům. Přes řadu lidí jej pro svou malou výšku neviděla. Zvonice dřevěného kostela však čněla dost vysoko, aby se nedala přehlédnout.

„Bydlíš v domě před, nebo za kostelem?“ optala se Katky za sebou, aniž se na ni otočila.

„Vedle.“

„No jasně, ale –“

„Za. Promiňte.“

„Fajn,“ velmistryně si sundala z ramene malý kožený vak, co si s sebou nesla, a předala ho do úschovy léčitelce, která jej s přikývnutím přebrala.

„Počkám tam na vás, nebojte!“ S těmi slovy Katka odběhla.

Čarodějka si jí už dál nevšímala. Očima přejela upocené, námahou hekající lidi. S ohněm bojovali muži, ženy i odrostlejší děti. Ignorovali ji, všechny zaměstnával požár. Menší starost jí dělalo jen ramenaté chlapisko, asi bývalý voják, v kroji městské stráže, jenž rozmáchlou gestikulací a sebejistým štěkáním rozkazů na všechny v doslechu prozrazoval velitele zdejších biřiců.

Jakmile zhodnotila situaci, obrátila pozornost k ohni. A stejně jako předtím pro ni zbytek světa rázem přestal existovat. Celé vědomí jí naplnil sálající žár, dunivý hukot a zlověstné praskání plamenů pocházející snad z hlubin samotného Pekla. A do popředí vystupující hlas, paradoxně mrazivý a přeplněný nenávistí, jenž jí rezonoval přímo uvnitř lebky.

Špíno lidská. Jen pojď, když si troufáš!

Čarodějka tentokrát neodpověděla. Soustředila tu trochu sil, co jí zbývala. Jedno si ale přece jen neodpustila: ohavný, sebevědomý úsměv.

Vykročila přes přeplněnou ulici ke dveřím vstříc plamenům, které se k ní navzdory větru natahovaly jako prsty prosebníků. Šla rázně a rychle, ale neběžela, aby k sobě nepřitahovala víc pozornosti, než bylo nutné, dokud nezmizí – v jistém smyslu – v bezpečí hořícího domu. Téměř proti své vůli pohlédla krátce stranou, od ohně, na seržanta.

Poddůstojník k ní byl naštěstí právě otočen zády. Spílal vysokému a vyhublému mládenci, kterému spadlo a rozbilo se jedno z mnoha věder, kolujících rukama v řetězech. Chlapec mumlal omluvu, aniž se odvážil pohlédnout seržantovi do očí. Chvilí hleděl do země, pak zase stranou. Nakonec se jeho zrak zatoulal k čarodějce za velitelem biřiců. Seržant nepřestal ani na moment nadávat, ale mimoděk se otočil směrem, kterým se hoch díval.

Velmistryně odhadla vzdálenost zbývajících k domu a tu dělící ji od seržanta. Nechytí ji. Ne, když –

„Hej, ty!“ překřičel seržant všechen hluk kolem. Čarodějka už ale běžela.

„Stůj, ty magore!“

Velmistryně jeho hlas dál nevnímala. Soustředila se.

Jak se přiblížila na krok k vítajícím plamenům, udeřila je silou vůle zocelenou během let těžkých bojů a vší mocí, kterou dokázala při své únavě nastřádat. Odváty jako vichřicí se plameny ohnuly zpět a divže ve dveřích zcela neuhasly. Vznikl tak bezpečný průchod, jímž čarodějka vzápětí proběhla. Když po ní znovu chňaply, aby ji sevřely ve smrtelném objetí, zmizela už dávno za nimi uvnitř domu, obklopena ze všech stran jinými, přesto neméně chtivými prsty nepřátelského živlu.

*

Katka se k malé holčičce vracela právě včas. Neposedné dívence už totiž starost o sestřičku nedala déle čekat a léčitelka ji potkala, právě když rychlými krůčky řapala zpět k požáru a davu lidí kolem něj.

„Blanša?“ zakňourala maličká a vzhledla k ní smutným očima. S nepochopením ve své drobné tvářičce koukala na tu paní, co jí slíbila přivést sestřičku, jen aby se před ní nyní objevila s prázdnýma rukama, jimiž ji ihned zvedala ze země. Nebohá dívka sevřela Katčin krk a dívala se z léčitelky k požáru a zpět. Čekala na vysvětlení, kde je její sestřička.

„Půjdeme za Blaničkou, ano?“ slíbila jí léčitelka a rozeběhla se ke svému domu. Možnost, že by snad velmistryně nedokázala děvče uvězněné v plamenech zachránit živé, jí vůbec nepřišla na mysl.

Sotva léčitelka prošla dveřmi svého domku, opřela se o ně zády a zatlačením je zabouchla. Zadržovaná krátkým během

i stresem posledních minut si Katka ráda na chvíli odpočinula. Pomaličku postavila malou na zem, aby jí nechtěně neublížila, a otřela si zpocené čelo. Po pekelné výhni před hořícím sirotčincem byl chlad potměné kuchyně balzámem na duši. Nikoliv ale pro dívku před ní.

Osvobozená holčička na nic nečekala. Udělala několik hbitých krůčků do místnosti, a zatímco si bezmyšlenkovitě škrábala popálenou ruku, těkala očima sem a tam. Světlo z požáru dál na ulici pronikalo do kuchyně pouze úzkým oknem a tmu ve světnici tak rozhánělo jen pramálo. I tak ale dívka viděla dost. Uprostřed místnosti stál prostý stůl s lavicemi na obou delších stranách. Za ním vystupovala široká skříň a vedle dveře do jednoho ze dvou přilehlých pokojů. Po pravé straně se nacházel krb spolu s malou hromádkou polen a u zdi levé zase druhý stůl. Dál zde bylo už jen několik polic, věšák u vchodových dveří a bylinky sušící se u stropu na tenkých provazech natažených přes celou šířku kuchyně. Dívka však neviděla to nejdůležitější: slíbenou sestřičku, a tak se v zoufalství otočila na Katku. Ta holčičku celou dobu pozorovala a snadno odhadla její myšlenky.

„Blanša néé-ní?“ Maličká přitápala zpátky k léčitelce, která si k ní klekla, aby ji utěšila.

„Bude tu, maličká. Bude. Neboj,“ Katka holčičce prohrábala černé kudrnaté vlásky. „Hodná paní se tu s ní za moment objeví, uvidíš!“

Dívku její slova nepřesvědčila. Naopak, s očima plnými obav se ještě jednou obrátila do místnosti, a když ani tentokrát svou sestřičku nespatriła, začala panikařit.

„Blanša!“ zakňourala zoufale, vytrhla se Katce a zkusila ji oběhnout, aby se dostala ke dveřím ven. Katka ji zachytila.

„Bude tu, neboj! Bude!“

Holčička ovšem neposlouchala. Snažila se osvobodit a neustále křičela: „Blanša! Blanša!“

Velmistryně nahlédla do poslední místnosti v přízemí, ani tady ale neviděla žádné stopy po hledané holčičce. Zbývalo patro.

Ignorovala smích živlu, hlasitější než hukot plamenů, a vrátila se ke schodišti, které předtím minula. Dřevěným schodům a zábradlí okusovaným ohněm ani trochu nevěřila, neměla však na vybranou.

Dávala si velký pozor, jak došlapuje na jednotlivé stupně. Přesto se pod ní hned druhý prolomil.

Tak tak se stihla zachytit horkého zábradlí. Se stisknutými rty překonala spalující bolest v třesoucí se ruce, zapřela se o ni a rychle vytáhla nahoru nohu zabořenou až po koleno pod schody. Jedna její část se chtěla otočit a utéct, ale nenávist k ohni přebila jakýkoliv pud sebezáchovy. Odmítala prohrát. Odmítala mu přenechat jedinou lidskou duši, dokud v ní tlouklo srdce.

Zaskřípala zuby a poháněna ocelovou vůlí pokračovala vzhůru bez ohledu na pekelné horko, které ji obklopovalo. Krok za krokem, pomalu a s rozmyslem, s lehkostí šelmy na lovu se blížila k vrcholu schodiště. Když ho po době připomínající věčnost konečně dosáhla, poprvé se na ni usmálo štěstí: už za prvními otevřenými dveřmi po své pravici uviděla nějakou dívku, ležící bez známek života na dece, plameny všude kolem.

Netušila, jestli jde o hledané děvče, nebo jestli tu uvázlo ještě nějaké další. Nezáleželo na tom. Nemohla déle hledat. Byla u konce svých sil, ať si ještě před okamžikem namlouvala cokoli. Beztak netušila, jak má ona dívka vůbec vypadat ani jak má být stará, takže –

Vyrazila k ní. Nepočítala, že zachraňuje něco víc než jen šanci na důstojný pohřeb pro ono nešťastné děvče, zázrak ale

ostatně ani neslibovala. Čarodějka nebo ne, pořád byla jen člověk. Svoje si takto splní a léčitelka bude chtět nechtět muset dodržet svou část dohody. Strhla si plášť z ramen a už v kroku se soustředila na teleportaci pryč.

Zvedla ovinutou dívku do náruče, ale před únikem si neodpustila ještě poslední pohrdavou myšlenku směrem k ohni.

Zase jsi prohrál. Ani ve vlastním království, ani když jsem k smrti unavená mě nedokážeš víc než jen škrábnout. Ze všech živlů jsi a vždycky budeš ten nejubožejší!

Nečekala na odpověď, kterou mohla být střecha padající jí na hlavu, a v záblesku, jímž se vybila přebytečná energie, kterou k teleportaci nevyužila, zmizela pryč.

*

„Blanša, nééé!!“

Dívka se zmítala v Katčině náruči a snažila se dosáhnout na dveře ven z domu. Její zoufalství se začínalo přenášet na léčitelku, a tak když se ji Katka bez úspěchu snažila slovy ukonejšit, mínila i sobě samé dodat zdání rychle mizející naděje.

„Bude tu, maličká! Neboj! Hodná paní se tu s ní hned objeví, uvidíš!“

„Blanša!“

Náhle se za nimi zablesklo. Holčička se přestala zmítat a současně s Katkou se obě obrátily do místnosti.

„Blanša...“

U stolu stála a ztěžka oddechovala velmistryně, z níž se kouřilo, jako by vylezla ze samotného Pekla. Čarodějka z posledních sil položila dívku zabalenou v plášti na stůl a spíš se zhroutila, než dosedla na lavici vedle.

„Velmistryně! Díky, Paní,“ vydechla úlevou Katka.

Ihned zamířila ke stolu, aby se postarala o děvčátko na jeho desce. Menší holčička jí ťapala v závěsu. Vůbec se nedivila, jak se tady ta druhá paní zničehonic objevila. Zajímalo ji totiž jediné.

„Blanša?“ ptala se s obnovenou nadějí, a aniž čekala na odpověď, oběhla Katku, která mezitím odhrnula plášť a odhalila asi sedmileté děvče v bezvědomí. Holčička u nohou léčitelky zakláněla hlavičku a popobíhala sem a tam, aby na ni dohlédla. Až když Katka zvedla dívku ležící bez pohnutí do rukou, uviděla konečně menší z obou dívek její tvářičku.

„Blanša!!!“ vykřikla. „Blanša!“ opakovala a ukázala prstíkem, aby obě paní viděly, že je to opravdu její hodná sestřička.

Léčitelka už ale s dívkou v náruči běžela do vedlejšího pokoje, aby ji uložila do postele a mohla se o ni v klidu postarat. Malá dívenka se jí držela neustále v patách, nechtěla totiž ani na moment ztratit sestřičku z dohledu.

Velmistryně si jich nevšímala. Beztak je neviděla. Sípala s námahou starce, oči zavřené. Po chvílce je pootevřela jen natolik a zprvu jen proto, aby si dokázala lehnout na lavici bez obav z toho, že spadne na zem, z níž by se jí už sotva podařilo zvednout.

Paličatě je však držela otevřené i nadále, přestože si připadala, jako by silou vůle zkoušela nadzvednout horu. Jako by její víčka byla z olova, jako by měla vlastní hlavu a snažila se sama od sebe zavřít, ponořit ji do všeobjímající temnoty spánku, nebo možná ještě hůř, nicoty bezvědomí. Jiné části jejího těla se taktéž dožadovaly pozornosti. Bušení vlastního srdce, silné a hlučné jako úderý kladiva o kovadlinu, cítila až uvnitř lebky.

Znovu jsem tomu bídnému šmejdu dokázala, kdo z nás dvou je silnější, zkoušela svou mysl odvést od námahy a bolesti, rozlévající se jejími útroby. I přes únavu z několika denního pochodu bez minuty spánku dokázala přežít a bez

úhony si udržet plameny od těla i uvnitř běsnícího inferna. Alespoň na pár chvil. Ruku spálenou z toho, jak se zachytila zábradlí, když se málem propadla plameny zesláblým schodištěm, odmítala počítat. Vždyť šlo o prkotinu.

Radost však necítila, sílu slavit neměla.

K smrti znavená ležela jako leklá ryba, vědoma si toho, že boj o to zůstat při vědomí prohrává a prohraje, bezmocná takový výsledek jakkoli zvrátit.

„Blanša,“ ozvalo se slabé, tlumené zakňourání z vedlejšího pokoje v momentě, kdy ji definitivně přemohla únava. Než dočista ztratila vědomí, bleskla jí ještě hlavou myšlenka, zda záchrana nějakého cizího mrněte vůbec stála za to. Zda ji její posedlost ohněm nebude tentokrát stát život.

*

Dlouho trvalo, než se Katka vrátila zpět do kuchyně. Dlouho.

Milosrdná Paní se však na holčičku, ještě před chvílí uvězněnou v plamenech, usmála a svou mocí ji ochránila. Dívka se neprobrala a Katce zatím nezbývalo než doufat, že se příliš nenadýchala jedovatého kouře. Kromě silné horečky, na niž jí podala účinné léky, ale byla bez viditelných zranění. Katka se modlila, aby se nejen zcela zotavila, ale také aby si z celé hrozivé zkušenosti neodnesla nějaké trauma. Více pro ni zatím udělat nemohla a nejlepší tak bylo nechat ji v klidu odpočívat.

S pláštěm velmistryně v jedné ruce pomalu a potichu zavírala druhou rukou dveře do pokoje, v němž na posteli hajala a tiše oddechovala obě děvčátka. Mladší se ke své sestřičce tulila s hlavičkou položenou na jejím rameni. V Katce znavené na smrt – na rozdíl od čarodějky spíš stresem a obavami než fyzickým přepětím sil – vyvolal ten pohled úsměv na tváři a hřejivý pocit u srdce. Chtěla se o něj podělit s velmistryní, ale když se celá zjihlá radostí obrátila k ní, polila ji ledová

sprcha. Čarodějka se nehýbala. Ležela na lavici s jednou rukou na břiše a druhou bezvládně visící k podlaze.

Léčitelka vyjekla a rychle k ní přiskočila. Plášť pohodila na stůl a klekla si ke své bývalé nadřízené.

„No tak, velitelko,“ šeptala, přestože chápala, že ji druhá žena neslyší, zatímco se jí snažila nahmatat puls.

„Přežila jste celou válku, každodenní boje. Tak přece nezemřete tady a takhle,“ mluvila sama k sobě v obavách z nejhoršího.

Jak věděla z vlastní zkušenosti, právě vyčerpání bylo nejčastější zhoubou čarodějů za teprve nedávno skončené války. Vyčerpání z boje, kdy ze sebe vydali až příliš mnoho ze svých sil, nikoli boj samotný, šípy a oštěpy nepřátel. O nízké ztráty čarodějů v přímém boji se za cenu vlastního života starali jejich překvapiví tělesní strážci, muži věrní církvi jako Katka, jen sloužící v řadách obávaného Svatého úřadu.

Léčitelka tiskla zápěstí velmistryně ukazováčkem a prostředníčkem a čekala. Po chvíli se jí v očích objevily slzy.

Pustila její ruku, sklonila hlavu a začala se trást. Když ji však opět zvedla, rozléval se po její tváři kromě slaných slz také šťastný úsměv. Puls velmistryně byl slabý, ale zřetelný.

Zbytek obav pak její bývalá nadřízená rozptýlila vzápětí, byť zcela nechtěně a nevědomky. Znenadání totiž zachrápala. Katka sebou nejprve překvapením trhla, pak si ale otřela oči a začala se hihňat. Nedokázala přestat. Stále silněji a silněji se smála, jak v ní něco náhle povolilo. Znavená jen o něco méně než velmistryně sama, vyčerpaná strachem z nejhoršího – nejprve o osud malé holčičky, nyní o zdraví své bývalé velitelky – střídaném až příliš často a v příliš krátké době jiskřičkami naděje, že vše nakonec přece jen dobře dopadne, a poté výbuchem euforie, když se ona naděje ukázala být oprávněná, nedokázala ovládnout smích, ať chtěla sebevíc. Podařilo se jí to až v momentě, kdy si uvědomila hluk, rostoucí šum

v pozadí, který stále víc naplňoval kuchyň a hlásil se o pozornost. Šum deště, jenž bubnoval do dveří a stěn jejího domu.

Přikryla čarodějku pláštěm, zvedla se a došla ke dveřím. Jako by ani nevěřila, co slyší, jako by se bála vyplašit tu prchavou možnost, že Paní vyslyšela i její druhou prosbu a seslala jim spásný déšť, je otevřela a vyhlédla ven.

Venku lilo. Žádný jemný jarní deštík, který člověk na kůži ani necítí a musí se soustředit, aby si jej vůbec očima všiml, nýbrž hotová průtrž mračen.

Katka nechápala, jak až doteď svedla tak silný hluk nevnímat. Vyklonila se z domu a zadívala se k požáru. Oheň stále kladl odpor nepolevujícímu návalu padající vody a neustávajícímu úsilí smrtelníků, kteří s ním promoklí na kost nepřestávali bojovat, nyní ale prohrával a slábl.

Katka se začala znovu usmívat a jako tolikrát předtím, když ji přemohl vděk za přízeň a náklonnost milostivé Paní, mnula si mimoděk náhrdelník na svém krku.

„Děkuji, má Paní! Děkuji,“ šeptala s upřímným vděkem, hlavu obrácenou vzhůru, zatímco se jí na tváři mísil déšť se slzami radosti.

Kapitola 2

Katka si v hlavě zformovala živou, jasnou a do nejmenších detailů promyšlenou představu, jak bude její první setkání s čaroději probíhat. Během dlouhé a vyčerpávající cesty od kláštera svaté Kláry, zapadlého v horách na samém východním okraji země, až sem, k prahu lesa, jenž ve své hloubi ukrýval tábor čarodějů, měla víc než dost času, aby dala průchod své bujně, mladistvé fantazii.

Na své pouti překonala pohádkových sedm řek a nepohádkově nesčetných kopců. Setkala se s nezištnou pomocí i zlotřilou krádeží, s obdivem, posměchem, podporou i neskrývaným a pro ni zcela nepochopitelným nepřátelstvím. Krádež zakusila velmi záhy, jen co čtvrtý den navečer sestoupila ze zalesněné vrchoviny do jezernaté nížiny východní marky. Banda výrostků jí za jednou z malých rybářských vesnic zdejšího kraje sebrala nejen brašnu s tou trochou jídla, které si s sebou nesla, ale také odrbaný cestovní plášť, jenž jí sloužil za vlahých nocí nastupujícího léta jako slabá deka. Dokonce jí nenechali ani improvizovanou hůl z tvrdého dřeva mladého stromku, nalezenou hned za zdmi kláštera, o níž se opírala při překonávání desítek bystřin a potůčků, klikatících

se mezi mechem porostlými kameny, jež znovu a znovu křižovaly kamenitou stezku, po které sestupovala do rozlehlých rovin. Boty Katce nevzali snad jen proto, že žádné beztak nevlastnila.

Mladá řeholnice tehdy zůstala jako opařená. Noc strávila schovaná v nedalekém lesíku, schoulená do klubička. Třásla se zimou, hladem a pláčem, než ji přemohla únava a upadla do milosrdného spánku. Přesto další den pokračovala dále na západ. Důvodem byl spíše stud a strach z návratu, ze starších sester, matky představené a všech jejich nevyhnutelných všetečných otázek, proč potichu a pokradmu opustila klášter, než touha pomoci čarodějům, k nimž ostatní sestry cítily bytostný odpor. Právě tato touha, touha pomoci – když ne slabým, tak v jejích očích určitě potřebným – dodala Katce jednoho večera sílu a odvahu posbírat to nejnutnější a vytrazit se z místa, jež pro ni takřka celý život bylo domovem.

Stejně však jako den střídá noc a po sebedelší a tužší zimě vždy znovu vykvete jaro, setkávala se Katka na cestě po každém ústrku osudu s dobrotou a milosrdenstvím. Často se jí pomoci dostalo od lidí, jimž samotným by přišla nějaká vhod a kteří ji dokázali obdarovat, přestože sami vlastnili tak málo. Takovým příkladem byla třeba chudobná vesničanka ve středních letech, již válka, nemoci a zvůle panstva připravily postupně o muže i všechny děti a která Katku, zesláblou hladem, potkala den po krádeži při sběru hub. Ujala se jí, jako by byla její vlastní dcera. A přestože jí lámalo srdce nechat Katku odejít, povzbudila – a v rámci svých skromných možností i znovu vybavila – mladičkou léčitelku k další cestě vstříc vzdálenému cíli, jehož si předsevzala dosáhnout ještě na klášterní půdě.

V součtu trvala Katčina pouť téměř měsíc a nebýt velkého štěstí, mohla být o řádný kus delší, nebo naopak ukončena proti její vůli násilně a o mnoho dříve. Značnou část cesty

Katka putovala osamělá a samotu trávila ztracena v myšlenkách a představách. Nebylo proto divu, že se jí v hlavě zformoval zpočátku mlhavý a neúplný, s každým dalším krokem však podrobnější a jasnější obraz jejího příchodu k jednotce čarodějů. Živě před očima viděla počáteční údiv na tvářích čarodějů i čarodějek opředených aurou tajuplné moci, když se dověděli, že církevní řeholnice jim přispěchala sama o své vůli zcela nezištně na pomoc, bez ohledu na dlouhá staletí plná pronásledování čarodějů ze strany církve. Představovala si, jak před ni přinesli raněného druhu, jemuž přes své kouzelné schopnosti nedokázali ulevit od bolesti, v naději, že ona to snad dokáže. Naději oprávněné, jak Katka záhy prokázala, čímž změnila počáteční údiv v obdiv a nehynoucí vděčnost. Jen stydlivě a samozřejmě jen aby neurazila, přijímala Katka na oplátku štědré dary.

Taková představa Katku celou pouť provázela. Zlepšovala jí náladu, držela jí na tváři úsměv a vedla ji k tomu, aby si vesele propěvovala do kroku. Hřála za deštivých a větrných nocí, byla jí potravou, když se jí jiné nedostávalo a hlad svíral její žaludek. Představa naivní a hloupá, která se měla brzy, tváří v tvář realitě ztělesněné velmistryní Harrachovou – člověkem nedávajícím údiv najevo, obdivem šetřícím a projevením vděku zhola neschopného či neochotného – sesypat jako domeček z karet. Přesto přese všechno však představa užitečná, poněvadž poháněla Katku kupředu, občasné nepřízni osudu navzdory.

Katka se ohlédla. Dvojice jezdců, která ji doprovázela k hranici lesa, mizela za obzorem. Vojáci dostali za úkol doprovodit ji až k jednotce, ale když viděla, jak nervózní byli z představy, že se budou muset s některým z čarodějů sami setkat, nechala je odjet dřív. Stejně stačí sledovat cestu, ujišťovala se. A oba muži rádi a o překot přikyvovali. Nebezpečí také nehrozilo, žádný lapka nebo zběh by se neodvážil

k čarodějům přiblížit, říkali jí, když sesedala. Katka jim poděkovala za doprovod a ujistila je, že kdyby se jí někdy někdo ze štábu ptal, samozřejmě dosvědčí, že své rozkazy splnili bezezbytku. Oba se Katce poklonili s omluvou, že už raději pojedou. Musí se přece co nejdříve hlásit zpět na štábu. Páni důstojníci pro ně budou jistě mít i další důležité úkoly, které nepočkají. Katka projevila pochopení, požehnala jim na cestu a rozloučila se s nimi. Stačilo, aby se vnořila do lesa, a nejspíše za hodinu dvě bude na konci své dlouhé cesty.

Přesto nyní přešlapovala na místě. Roztrásla se chladem z větru – na léto nezvykle studeného –, jenž na návrší krátce zadul, ale jinak se ne a ne přimět k tomu, aby vykročila vpřed, jelikož se strach vojáků přenesl i na ni. Jako vždy, když ji přemohly pochybnosti, vyhledala nevědomky rukou náhrdelník tvaru přesýpacích hodin, symbol Svaté víry a církve. A jako vždy jeho dotek přinesl blahodárný účinek. Usmála se. Stále s obavami, ale obavami tlumenými, které už neparalyzovaly tělo a duši, vykročila vpřed a vstoupila do stínu košatých korun.

Pořád se s mírným strachem v očích rozhlížela kolem. Stromy zůstávaly bez pohnutí, chvilkové bezvětrí bránilo šepotu jejich listů. Zvířat ani ptáků nebylo vidět ani slyšet, až na občasné zabzučení hmyzu. I přes četné paprsky slunce pronikající listovím a jas červnového odpoledne působil les tísnivým dojmem. Jako při čekání před hvozdem hrozilo, že strach Katku zase ovládne. Přiměje ji zastavit, nebo se dokonce otočit. A stejně jako předtím si mimoděk začala hrát se svým náhrdelníkem. Čerpala z něj, když ne přímo odvahy, pak přinejmenším útěchu dostačující k tomu, aby pořád kladla nohy jednu za druhou před sebe a pokračovala, třeba pomalu a v obavách, ale stále kupředu, každým krokem blíže ke svému cíli.

Netrvalo dlouho a spatřila první chýši. Okamžik jí trvalo, než si uvědomila před očima ustupující les a rozevírající

se mýtinu posetou skrovnými chatrčemi a domečky. Jejím středu vévodila jediná větší stavba, malý dřevěný kostelík s kamennými základy. Katka klouzala pohledem po vesnici, která se jevila zcela opuštěná.

Z váhání ji vytrhl překvapený hlas přicházející z boku za jejími zády: „Kde ty ses tady vzala?“

Katka sebou trhla a otočila se.

Z kapradí vedle cesty vystoupil mladý štíhlý a vysoký muž v dlouhém těžkém kabátu s kloboukem. V jedné ruce držel úzký nůž a ve druhé hrst bylinek, léčitelku ovšem víc zarážilo, jak byl oděn. Katku by ani ve snu nenapadlo, že takový kabát – tmavě hnědý a až příliš povědomého ostrého střihu – uvidí zde, na kraji tábora čarodějů. Muž se k ní nemusel otáčet zády, aby moc dobře věděla, že se mu na nich bude skvět stejný symbol přesýpacích hodin, jaký si nesla zavěšený na krku. Symbol církve, ale také inkvizice. Příslušnost ke Svatému úřadu potvrzovala i stejně zdobená kožená brašna u jeho boku, do níž nepřítomně vkládal bylinky, zatímco hleděl nikoli na Katku, ale na cestu, po níž přišla. Než se stihla Katka vzpamatovat natolik, aby odpověděla na jeho původní otázku, obrátil se zpět k ní.

„Jsi sama, že ano?“

Stále nejistá Katka přikývla.

„A jak ses sem vlastně dostala? Tohle je tak trochu uzavřená oblast. Tak trochu hodně, popravdě,“ poškrábal se neznámý příslušník Úřadu na bradě.

„Pro-promiňte, já... Já nevěděla, že... Myslela jsem, že se zde nachází tábor čarodějů, pane inkvizitore.“

„Pane co? Aha. Jo... Ne! Nejsem... Tedy jsem z Úřadu, ale ze Šestého. Jedy a protijedy. Tomáš Stránský,“ představil se. „A ty jsi...?“

„Katka od svaté Kláry, mistře,“ odpověděla léčitelka na dotaz a hluboce se uklonila.

„Svatá Klára?! To ses tedy sakra prošla, Káto...“ Stránský se na chvíli zarazil. Uvědomil si totiž, co řekla předtím.

„Odkud víš, že je tady tábor čarodějů?“

„Od vojáků, mistře. Doprovodili mne ke kraji lesa.“ Katka si vzpomněla na dopis, který si s sebou nesla. Sáhla pro něj do vaku a pokračovala: „Pan generál na štábu mi dal dopis pro velitele čarodějů.“

Stránský přišel blíž a převzal si nabízené kožené pouzdro. Na jeho rubu poznal insignii štábu Jihozápadního frontu. Až když na ni pohlédl, podařilo se mu konečně rozluštit záhadu nenadálého příchodu neznámé dívčiny.

„Svatá Klára... Ty jsi léčitelka, vid’?“

„Ano, mistře.“

„Žádal jsem o mediky. Mám tady vést nemocnici, víš?“

Katka to samozřejmě nevěděla a vědět nemohla, ale zavrtět hlavou jí připadalo divné a nezdvořilé, a tak se usmála.

„Takže...“ obrátila se místo toho k mytině a očima přejela nejbližší chaloupky před sebou, „takže jsem tu správně?“

Nějak ji to stále udivovalo. Očekávala tábor, stany. A našla obyčejnou vísku.

„Ano,“ sledoval Stránský její pohled. „Vítej ve vesnici originálně pojmenované Lesná, sídle druhého praporu zvláštních sil.“

Stránský jí pokynul, aby ho následovala, a vykročil po úzké cestě klikatící se mezi chýšemi směrem ke středu mytiny. Neunikl mu podiv, s jakým si stále prohlížela míjené domečky.

„Copak?“ otázal se jí.

„Já... já jen čekala tábor, mistře. Stany a tak, víte? Ne vesničku. A kde vůbec všichni z vaší jednotky jsou? Nikoho nevidím.“

„Nemusíš mi vykat, Káto. Ani říkat mistře. Jinak, jsme tu zatím jen dva. Ještě jsme nezasáhli do boje, nejsme na něj

plně připraveni a král nechce riskovat zbytečné ztráty čarodějů. Nás nejde rychle nahradit.“ Na pár kroků se odmlčel, než pokračoval: „A vesničané? Pryč. Nějakého génia napadlo, že je rychlejší vysídlit ves než stavět tábor na zelené louce. Určitě ho povýšili...“

„Ale...“, Katka nemohla uvěřit vlastním uším, „ale to je přece hrozné!“

„Blbé to je. Neskutečně blbé. Ten tábor stejně budou stavět, akorát ne pro nás, ale pro místní vesničany. Někdo jiný a někde dál v týlu, ale budou muset. Co ti mám povídat? Vojsko, no. Vojsko a válka.“

Katka se mračila. Za viníka vyprázdněné vsi – v jejich očích neomluvitelné ohavnosti – nepovažovala pro ni skryté soukolí vojenské mašinérie se svou chladnou, bezohlednou a přímočarou logikou, ale válku jako celek. Koneckonců, bez ní by vojáci nedostali šanci, nebo přinejmenším záminku, dopouštět se tak okázale své zvůle na nevinných, chudých a tvrdě pracujících lidech, kteří patrně ani netušili, co se dělo za hranicemi lesa, jenž byl možná už po generace jejich domovem, natož aby na tom nesli sebemenší podíl. A teď kvůli tomu trpěli a přišli o majetek? Možná dokonce napořád?!

„Válka je zlo!“ zahuhlala si sice pro sebe, ale přesto zřetelně, zatímco následovala Stránského. „To nejhorší, největší zlo!“

Mladý mistr Svatého úřadu se na ni krátce ohlédl, nevěda, zda léčitelka mluví vážně. Když však viděl její upřímné rozhořčení, omezil se místo odpovědi na nepřiliš přesvědčené přisvědčení. Zbytek cesty na náves už pak oba urazili mlčky.

Ve středu vsi se nacházela trojice staveb: kostelík, malá, pro potřeby vesničanů ovšem dostačující hospůdka a jediné obydlí, které na mytíně působilo trochu honosněji. Určitě patřilo nejbohatšímu z vystěhovaných vesničanů, jelikož se jako jediné krom kostela honosilo základy z kamene. I okenice

byly zdobené, sice prostou, ale vkusnou geometrickou řezbou. Domu nechyběla ani dřevěná veranda se zábradlím, na kterou se vcházelo po několika malých schůdkách, které vzraly, jak po nich Stránský před ní stoupal vzhůru.

Otevřel dveře, podržel je Katce a vpustil ji dovnitř. Sotva vstoupila, zatajila dech. Nikoli kvůli vybavení světnice: dlouhému stolu u protější stěny, jemuž vévodila alchymistická aparatura, stolu kratšímu a čistšímu, s hrstkou papírů v jeho levém rohu, ani krbu vpravo či jediné posteli hned vedle dveří u věšáku. Nezajímala se o druh nepřeberného množství bylinek, rozvěšených jí nad hlavou takřka po celé délce a šířce místnosti, ani o názvy na hřebetech svazků vyrovnaných v knihovničce u dveří po její levici nebo o řadu léků a roztoků v tu větších, tu menších baňkách a lahvičkách, které zatěžkávaly dlouhé a široké police přibité u všech stěn domu. Veškerá její zvědavost se totiž soustředila na osobu, jež seděla u kratšího z obou stolů a která se k nim otočila, když vstoupili.

V ruce držela nakousnuté jablko, ale důležitější bylo něco jiného: jednalo se o děvče. Děvče ve stejné polní zelené uniformě, jakou nosili vojáci, kteří ji doprovodili k hraně lesa. Ženy však ve vojsku nesloužily, až na jednu jedinou výjimku. Katka sice už věděla, že je opravdu u jednotky čarodějů, vždyť jí to mistr Stránský před několika minutami sám potvrdil, přesto si až nyní konečně připustila, že po dlouhém měsíci putování dosáhla svého cíle. Nejenom vyhledání jednotky čarodějů, aby jim v nouzi pomohla, ale také aby ukojila vlastní touhu skutečného čaroděje vůbec někdy spatřit. Dívka u stolu ovšem svou naprostou obyčejností v Katce zcela utlumila jakoukoli radost.

Mohlo jí být kolem dvaceti. Byla drobné štíhlé postavy, s rovnými černými vlasy svázanými do culíku. Její malá oválná a zachmuřená tvář s úzkými rty nebyla ohavná, jak bývaly líčeny čarodějnice v bájích a pohádkách. Postrádala ovšem

i onu nadpozemskou, nadlidskou krásu, s jakou si čarodějky kdo ví proč představovala Katka. Vypadala jako sice hezká, ale jinak docela prostá dívka, jakých jeden potká po vesnicích stovky, aniž by si kteroukoli zapamatoval. Nebyla obestřena žádnou podivnou aurou, jak Katka čekala, a z tmavých očí, které si ji dlouze měřily, sice mladá léčitelka cítila nepřátelství, ale žádné stopy po nějaké magii, o níž si doteď myslela, že v přítomnosti čarodějů musí být přímo hmatatelná. Katka raději sklopila zrak, nesvá z nepolevující pozornosti ženy před ní. Nejistá, co dělat, se hluboce poklonila, třebaže v ní začínala klíčit nejistota, zda jde skutečně o čarodějkou. Kromě jejího úboru tomu nic nenasvědčovalo a pro vojenskou uniformu, již oblékala, možná existovalo i jiné vysvětlení. Stránský se ovšem zrovna otočil od věšáku, na nějž si pověsil kabát s kloboukem, a definitivně rozptýlil její pochybnosti.

„Káťo, velmistryně Alena Harrachová, velitelka našeho druhého praporu. Ali, tohle je Káťa, léčitelka od svaté Kláry. Přišla nám pomoci.“

Katka se opět poklonila a dovolila si krátce loupnout očima po čarodějce. Ta z ní však stále nespustila zrak, a tak Katka zase pohledem rychle zamířila stranou. Stránský Katku obešel, přistavil jí židli ke krbu a pokynul jí, ať se posadí. Léčitelka špitla poděkování a šla si sednout. Stále na sobě cítila zkoumavý čarodějčin pohled, a tak se neodvažovala vzhlednout a více si ji prohlížet, přestože ji k tomu zvědavost ponoukala. Sotva dosedla, vzplál v krbu před ní oheň. Sám od sebe. Katka na něj chvíli zírala s otevřenou pusou, než se mimoděk obrátila k čarodějce.

Ta jí poprvé za dobu, co vstoupila dovnitř, nevěnovala pozornost. Se zkřivenými rty, zamračeným čelem a obočím hleděla do praskajících plamenů. Katku napadlo, že si její předchozí nepřátelství vůči sobě jen sugerovala, jelikož pravá, nefalšovaná nenávist se jí ve tváři rýsovala až nyní. Vůbec

ale nechápala, proč se její výraz tolik změnil. Vzpomněla si na něco ošklivého? Sotva si to pomyslela, otočila velmistryně hlavu zase k ní a Katka raději rychle odvrátila zrak.

Stránský došel k velmistryni a podával jí pouzdro se zprávou ze štábu, jež si na hraně vsi převzal od Katky. Čarodějka odložila nakousnuté jablko, nabízený dopis ale ignorovala. Vstala a zamířila ke Katce. Ta se choulila na židli a neodvažovala se k ní opět vzhlednout. Čarodějka si dřepala velmi blízko před ní, jak Katka vycítila. Stránský pro sebe pokrčil rameny, rozevřel pouzdro a začel se mezitím do zprávy.

„Kolik ti je?“ zazněla otázka jen kousek od Katčiny schýlené tváře. Otázka klidná a tichá, řečená skoro šeptem, přesto jasná a zřetelná. Katku onen tón hlasu i tak ještě víc znervóznil.

„Se-sedmnáct, paní velitelko,“ vyhrkla bez otálení Katka.

„Kolik ti je?“ Stejný tón, stejný klid, stejná otázka. Katka si její opakování vyložila tak, že jí čarodějka napoprvé nerozuměla, a přiměla se odpovědět hlasitěji.

„Sedmnáct let, paní velitelko!“

Stránský vzhledl od krátké zprávy ze štábu. Katka se s hlavou vraženou až na hrudi snažila na židli co nejvíce zmenšit. Chvěla se a žmoulala si sukni. Čarodějka seděla na bobku kousíček od ní a s lokty opřenými o kolena nakláněla hlavu, jak se jí snažila nahlédnout do očí. Chvilí bylo v místnosti ticho, až na šustění látky Katčina oděvu. Nakonec je znovu prolomila čarodějka. Zeptala se i potřetí.

„Kolik ti je?“

Vydešená Katka už byla na pokraji pláče, což sice nemohlo uniknout ani Stránskému, ani čarodějce, ale vadilo to pouze prvnímu z nich.

„Tak dost! Akorát ji děšíš, copak to nevidíš?!“

Velmistryně nespouštěla z mladé léčitelky zrak. Neodpověděla Stránskému, ale po chvíli alespoň vstala.

„Vždyť ti už odpověděla, tak o co ti jde?“

„Jí přece není sedmnáct...“

„To jsi jako vyvěštila? Vypadá mladší, no a co? Copak já ne?“

„Ona lže. A ne moc dobře.“

„Ovšemže ne! Je to hodné děvče. Přišla nám pomoci, sama od sebe!“ Stránský zamával zprávou ze štábu.

Velmistryně se k němu vrátila, zprávu si převzala, ačkoliv si myslela své, a začetla se do ní.

„HARRACHOVÉ: Před dvěma dny přivedli důstojníci z Letova mladé děvče, které projevilo překvapivý zájem: přidat se dobrovolně jako pomocná zdravotní síla k některé z jednotek čarodějů. Dívku jsem osobně vyzpovídal a domnívám se, že její pohnutky jsou čisté a upřímné, třebaže je tomu těžké uvěřit. Její lékařské dovednosti a případný přínos však posoudit nedovedu, a proto ponechávám konečné rozhodnutí o jejím setrvání u Vaší jednotky na Vás. ŠTEJN“

Zatímco čarodějka běžela očima po řádcích, obrátil se Stránský na Katku.

„Káťo, promiň, ale copak tě vedlo k tomu, abys chtěla sloužit přímo u nás? My nejsme mezi lidmi zrovna dvakrát oblíbení...“

Velmistryně stihla dočíst, než se Katka sebrala natolik, aby dokázala odpovědět. Zvedla hlavu a pozorně sledovala, co mladé děvče řekne.

„Když začala válka, matka představená se nás ptala,“ popotáhla Katka s pohledem zarytým do sukně, „kde bychom všechny chtěly sloužit. Prý by se nám snažila vyhovět, kdyby to jen trochu šlo. Dala nám seznam jednotek, jenže... čarodějné mezi nimi nebyly. A my věděly, že nějaké máte, vždyť se o tom tolik mluvilo, že jde o první válku, kde máte bojovat. Někdo se na to z legrace zeptal. A matka představená na ni vyjela, že čarodějové jsou posedlí démony a zaslouží si

tak akorát upálit. A že pan král skončí za toleranční patent v Pekle.“

Katka zrudla studem, když říkala poslední větu. Čarodějka se jen uchechtla.

„Tak tohle ti věřím, holka!“

„A tobě se to nelíbilo, jak vidím. Takže jsi utekla?“ dovozoval Stránský.

„Ano. Já... já o tom pak v noci přemýšlela. A myslím, že každý, kdo brání naši zemi, si zaslouží pomoc. A že takoví lidé přece nemohou být zlí. Chtěla jsem se nabídnout... I když jsem popravdě byla na čaroděje taky trochu zvědavá.“

Katka chtěla věřit, že přišla pomoci zcela nezištně, ale svědomí jí nedovolilo alespoň nezmínit vlastní touhu někdy živého čaroděje spatřit na vlastní oči. Stále rudá studem hleděla do vlastního klína a žmoulala si přitom sukni.

Stránský se podíval na čarodějku, ta ovšem jen pokrčila rameny. Léčitelčina slova na ni neudělala žádný dojem.

„Konečné rozhodnutí je na mně, říká Štejn.“

Stránský se nadechl k ostré odpovědi, ale nakonec se zarazil. Naštvaný pouze kývl na dveře a rovnou k nim zamířil. Velmistryně si pomyslila svoje, ale následovala ho ven na náves. Katka zůstala sama s obavami, co se s ní stane.

Stránský čekal pod schody s rukama zkříženýma na prsou. Čarodějka za sebou sotva zavřela dveře, když se na ni obořil.

„Co, u všech svatých, ještě chceš? Ona je kvůli nám ochotná utéct z vlastního kláštera, ochotná přejít půl země a ty bys ji jen tak vyhnala?!“

„Je to malá holka,“ opáčila velmistryně nevzrušeně, „a nevypadá moc užitečně.“

„Dobrovolník! Ona je do-bro-vol-ník!“ slabikoval pro zdůraznění Stránský. „Vleče se sem stovky mil, kdo ví jak dlouho, a čeho se dočká? Místo špetky vděku výslechu jak od inkvizice!“